

ရွှေအိမ်သားစာပေ

ကြည်နူးစေတီ

ကြွေးသောရွက်ဝါ
လှသောအိပ်မက်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

"အဲဒီမှာ ထိုင်စမ်း နေမခ"

မေမေ့စကားအဆုံး နေနေက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိ ကိုက်ရင်း စောင် ပေပေပုံစံနှင့် ဆိုဖာပေါ် အိခနဲ ဝင်ထိုင်ချသည် ။ ငုံ့ထားတဲ့ ခေါင်းက မော့မလာပေမယ့် မေးစေ့လေး တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေပုံက လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးလို့ ပြောနေသယောင်။

နဂိုကတည်းက နဖူးပေါ်နဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို အုပ်ထားတဲ့ ဆံပင် တွေဟာ ခုလိုကျတော့ ဖွာရာကြဲနေပြီး အရိုင်းဆန်ဆန်လေး ဖြစ်နေ၏။

ဖြူဖွေး ဖောင်အိနေတဲ့ လက်ကလေးတွေက ကျောပိုးအိတ်ကြိုးတွေ ကို အမိပွယ်မဲ့ ဆုပ်ညှစ်ခြေမွနေပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့ လှုပ်ရှားလွင့်ပျံ့နေတဲ့ သူမရဲ့ စိတ်ကို ခန့်မှန်းလို့ ရသည် ။

"အခု ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်။ ကျောင်း ဆက်တက်ချင်သလား၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ နေသွားချင်သလား။ တစ်ခွန်းပဲ ဖြေ။ ပြီးရင် တစ်လမ်းတည်း ရွေး"

"ကျောင်းဆက်မတက်လို့ ရမလား မေမေ။ ညီမလေးက ခုမှ ပထမနှစ် စတင်နေတဲ့ ဟာ"

"တိတ်စမ်း နိုင်နိုင်။ မေမေ ဒေါသ မထွက်ချင်ဘူး။ နေမခ ငါ မေးနေတာကို ဖြေ"

မေမေ့ စကားအဆုံး နိုင်ဇေယျက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလောက် နေမခက သွေးအေးတည်ငြိမ်သည်။ ။

လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိကတော့ ဖေဖေနဲ့ တူပါရဲ့။ ။ ခေါင်းမာပေကပ်နေတာက ခက်သည်။ ။

စနေချင်း အတူတူ သားဦးဖြစ်တဲ့ နိုင်ဇေယျက အေးဆေးပြီး အငယ်မကျမှ အရွယ်နဲ့ မလိုက် ဆိုးနေတာမို့ ဖေဖေရော မေမေပါ စိတ်ညစ်ရသည်။ ။

ခုလည်း နေမခတို့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

ဆယ်တန်းကတည်းက ကျူရှင်အတူတူ တက်ခဲ့တဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကြိုက်နေတယ်တဲ့ လေ။ ဟိုကောင်လေးက ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချောဆိုပေမယ့် ပညာပါရမီတော့ မပါ။ ဆယ်တန်း နှစ်နှစ်ကျပြီး ဆက်ဖြေဖို့ လည်း အစီအစဉ် ရေရေရာရာ မရှိပါတဲ့။ ။

မိန်းကလေးကိစ္စ ဘာညာတွေ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် သတင်းကြီးလွန်းတဲ့ ကောင်ကလေးနဲ့ မှ ညီမလေးလို မာနကြီးကြီး မိန်းကလေးနဲ့ ကြိုက်ရတယ်လို့။ ။

နားရှိလို့ သာ ကြားရပေမယ့် ယုံချင်စရာ နည်းနည်းမှ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ မေမေကိုယ်တိုင် အင်းလျားမှာ ပက်ပင်းတွေပြီး ဆွဲခေါ်လာရတာဆိုတော့ မယုံချင်လို့ လည်း မရတော့ချေ။ မေမေ ဒေါသတကြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်ကတည်းက သူကျူရှင်ကနေ အပြေးအလွှား ပြန် လာပြီး ညီမလေးအတွက် စစ်ကူရအောင် အိမ်ကို ဦးစွာ ရောက်နှင့် နေခြင်းပင်။

ဖေဖေ အိမ်မှာ မရှိတာ တော်သေးသည်။ ။ မေမေ ဒေါသကြီးသလို စည်းကမ်းကြီးသော ဖေဖေက လူရိုးစိတ်တိုသမား ဖြစ်၏။

ဖေဖေအကြောင်း သိသော မေမေက နေမခနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ပြန် မတိုင်ပါစေနဲ့ ဟု ပဲ သူ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိသည်။ ။

"ဖြေ လိုက်လေ... နေနေ "

နိုင်ဇေယျ အသံက မဆိုစလောက် တုန်နေသေး၏။ မေမေက နိုင်ဇေယျနှင့် နေမခကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း ဒေါသကို အတန်တန် မျိုသိပ်ထားရဟန်နှင့် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ။ ထုံပေပေ အေးစက်စက်နှင့် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသော နေမခကို ကြည့်ပြီး သူ စိတ်တိုလာသည်။ ။

ဘယ်လောက်များ နားရင်းပိတ်တီးဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလိမ့် ။ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မဖြေဘဲ ဆန့်ကျင်ရတာကို အတော်လေး ကျွမ်းကျင်ပုံရသော နေမခကြောင့် နိုင်ဇေယျစိတ်ထဲ မရိုးမရွပင် ဖြစ်လာရ၏။

"နေနေ "

သူရဲ့ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် သတိပေးသံအဆုံး သူမက ခေါင်းမော့လာသည်။ ။ အတင်းကာရော စွတ်ဖိကိုက်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက နီရဲပြီး အရာလေးတွေပင် ထင်လို့ ။

"နေ... ကျောင်း ဆက်တက်ချင်တယ် "

နိုင်ဇေယျ မျက်လုံးစုံမှ တံပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။ အခုမှ ရင်ထဲမှာ ဆို့နေတဲ့ အပူလုံးတစ်ခု ပြုတ်ကျသွားသယောင် ခံစားရတော့၏။

"ကောင်းပြီ... ဟိုကောင်လေးကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တော့။ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပစ်မှာ ။ သင်းရော သင်းမိဘတွေနဲ့ ပါ သွားတွေ့မယ်။ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ် နိုင်အောင်ထိန်းကြေးပဲ။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သားသမီးမှ ကိုယ်မနိုင်ရင် လက်လှမ်းမီရာ နည်းနဲ့ သေပစ်လိုက်မယ် မှတ်ထား

"

စကားအဆုံး မေမေက နိုင်ဇေယျကိုပါ စူးခနဲ တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်သည်။ ။

"တစ်ကျောင်းတည်း တက်နေပြီး နေနေ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မသိရင် အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းပေါ့လျော့လို့ ပဲ နိုင်နိုင်"

"သား တာဝန်ယူပါတယ် မေမေ။ ညီမလေးကို ကျောင်းထုတ်တဲ့ အထိတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို"

နိုင်ဇေယျစကား မဆုံးခင် မေမေက လက်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ D&G အိတ် အနီကွက်ကို ဆက်တီပေါ် ဆောင့်ခနဲ ပစ်ချရင်း...

"ဒီလောက် စီးပွားရေး ကိစ္စတွေနဲ့ လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေတဲ့ အဖေကို ဒါတွေ သွားပြောမယ်များ ထင်နေလား နိုင်နိုင်။ စိတ်ချ ပြောပေးပါ ဆိုရင်တောင် မပြောဘူး။ အမေလုပ်နေပြီး သားသမီး အတွင်းရေးမှ မရှင်းနိုင်ရင် ဘာလုပ်နေမှာ လဲ။ အေး... တစ်ခုခု ဖြစ်လာလို့ ကတော့ မေမေလည်း ရက်စက်ရဲတယ်။ မယုံမရှိနဲ့ "

မေမေက ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ ထို့နောက် နေမခရှေ့သို့ ပတ်လျှောက်လာကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် Hand Phone လေးကို ထောင်ပြရင်း...

"လက်ကိုင်ဖုန်း သုံးခွင့်ကို အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်လိုက်ပြီ။ အရေးအကြောင်း ကိစ္စရှိရင် အိမ်ဖုန်းသုံးပေါ့"

ဟု ဆိုကာ အပေါ်ထပ် လှေကားအတိုင်း တက်သွားလေတော့သည် ။ နေမခတော့ ဘယ်လိုနေမည် မသိ။

Hand Phone လေးက သူမ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်လို့ ဖေဖေနှင့် မေမေကိုယ်တိုင် ဆုချထားခြင်း ဖြစ်တာမို့ နိုင်ဇေယျ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

မေမေ တက်သွားရာ လှေကားဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း နိုင်ဇေယျ သူမဘေးသို့ နေရာရွှေ့ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အံ့ကြိတ်ရင်း တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်နေသော သူမပခုံးလေးကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်ကာ...

"စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ နင်ကလည်း နင်ပဲ။ ဘာလို့ မိုက်ရတာလဲ"

နေမခက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

"ဘာမိုက်တာလဲ။ ပြေနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်တာနဲ့ တင် နေက မိုက်မဲနေပြီလား။ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

သူ ခေါင်းရမ်းလိုက်မိသည်။ ။

နေမခဆိုတဲ့ ပေကပ်ကပ် နိုင်လှသော ညီမလေး နားလည်အောင် သူ ဘယ်လိုရှင်းပြရပါ့မလဲ။

ကောင်လေးက ဘယ်လို ဆိုးလို့ မိုက်လို့ ဆိုတဲ့ ပုဒ်မတွေ တပ်ပြီး နားချလည်း သူမက အလွယ်တကူ စိတ်ကုန်၊ မကုန်က မသေချာ။ ညီမလေးရင်ထဲမှာ သူက ဘယ် အတိုင်းအတာအထိ နက်ရှိုင်းပြင်းထန်စွာ နေရာ ယူထားသလဲဆိုတာ နိုင်ဇေယျ အတတ်မသိနိုင်။

အဲလို အခြေအနေမှာ သူ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ဖွင့်မပြချင်။ ဒါပေမဲ့ မပြောဘဲနေလို့ မရတာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်။

"ရည်းစားထားတာ မိုက်မဲတယ်လို့ တော့ ပြောမရဘူးပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက အရမ်း ငယ်သေးတယ်လေ။ ဟိုကလည်း ဆ

ယ်တန်းအောင် အောင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ တက္ကသိုလ် ရောက်နေပြီ
ပဲ။ တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်းက လူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်တယ်ဆို
တော်သေးတယ်။ ခုတော့..."

"တစ်ယောက် လာလည်း ပြေ ဆယ်တန်း မအောင်တာပဲ အပြစ်ကြီး
တစ်ခုလိုလို။ ဒါကတော့ သူ့ဘဝအကြောင်းနဲ့ သူပဲ"

"သူ့ဘဝ အကြောင်းထဲမှာ နေနေ့ ဘဝအကြောင်း သွားမရောမိဖို့
တော့ လိုတာပေါ့။ အခု ညီမလေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်နေပြီ။
ပြီးတော့ မေဂျာကွင်း(န်) ရထားတဲ့ မိန်းကလေး။ ဘယ်လောက် သာယာ
တဲ့ အခြေအနေလဲ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ညီမလေးရင်ထဲမှာ ရှိနေရမှာ အရမ်း
တော်ပြီး ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖြစ် လူတိုင်း အား
ကျ အတုယူရမယ့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ လေ။ ဘာလို့ သူများ ဝေဖ
န်ကဲ့ရဲ့ တာ။ အထင်သေး ရှုတ်ချတာကို ခံချင်တာလဲ။ ညီမလေးအရွယ်
က အချစ်ရေးကိစ္စတွေနဲ့ ပူလောင် ရှုပ်ထွေးနေရမှာ မှ မဟုတ်တာ။ ပျော်
စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေတွေကို လွတ်လပ်သန့်စင်စွာ ဖန်တီးယူလို့
ရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုတို့ ညီမလေးတို့ တက်နေတဲ့ တက္ကသိုလ် ကျော
င်းကြီးက အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းတယ်။ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊
ရယ်မောစရာ၊ လွမ်းဆွတ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်"

နိုင်ဇေယျ စကားအဆုံး သူမက မျက်ရည်စတို့ ခြောက်လှလှ အခြေ
အနေမှာ စိုကပ်ကပ် ဖြစ်နေတဲ့ မျက်တောင်ရှည်တွေ တစ်ချက် ပင့်သိမ်း
ရင်း ရီဝေစွာ ပြန်ကြည့်သည် ။

"ကျောင်းမှာ ပျော်ရွှင်စရာ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား"

နိုင်ဇေယျ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ညိတ်ပြလိုက်၏။ အရွယ်နှင့် မမျှ
ရည်းစားကိစ္စတွေနှင့် ပူလောင် ညစ်နွမ်းနေသော ညီမလေးရဲ့ နှလုံး

သား နုနုလေးက တခြားပျော်ရွှင် ရင်ခုန်ဖွယ်ရာတွေကို မတွေ့မမြင်ခဲ့
တာ သိပ်တော့မဆန်း။

"လူတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ် တွယ်မိရင် ဖြတ်ဖို့ မလွယ်တာ ကို
ကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို ကြည့်ပြီး စ
ဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရတယ်။ ညီမလေးက သိပ်တော်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။ အဲ
ဒီလို တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက အချစ်ကလည်း ဘာ
နဲ့ မှ မတူအောင် တန်ဖိုးရှိတယ်။ သန့်စင် မွန်မြတ်တယ်။ ဘာကြောင့်
လက်လွတ်စပယ် အဖြစ်ခံရမှာ လဲ။ မဟုတ်ဘူး လား"

မထိတရီမဲ့ ပြုံးပြုံးတတ်တဲ့ ညီမလေးနှုတ်ခမ်းတွေက ပကတိ ငြိမ်
သက်နေသည် ။

ဘယ်တုန်းကမှ အသံမာမာနဲ့ မအော်ခဲ့ဘူးသလို ချောစရာရှိပြီဆို စိ
တ်ရှည်လက်ရှည် ချောမော့ နှစ်သိမ့်တတ်တဲ့ နိုင်ဇေယျ စကားတွေအ
ဆုံးမှာ ငေးငိုင်နေတဲ့ ညီမလေးက မျက်လွှာလေး ချပြီး တိတ်တဆိတ်
လိမ္မာသွားတာချည်းပင်။

ယခုလည်း နိုင်ဇေယျ ပြောသည့် စကားတွေထဲက တက္ကသိုလ်ဆိုတာ
ကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေပုံနှင့် သူမ ငြိမ်သက်သွား၏။ အစကတော့ ပြေ
နှင့် တက္ကသိုလ် အတူတူတက်မယ်လို့ သူမကိုယ်တိုင် ရည်ရွယ် စိတ်ကူး
ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြေရဲ့ မိုက်မဲညံ့ဖျင်းမှုတွေက သူမရဲ့ စိတ်ကူး အိပ်မက်
လေးကို ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည် ။

လွတ်လပ်အေးချမ်းတဲ့ တက္ကသိုလ်ကို လက်တွဲ ပါမလာနိုင်တော့။
ထို့အတွက် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခဲ့ရတာမို့ ကျောင်းတက်သည့် နှစ်ပတ်တာ
ကာလအတွင်း ဘာကိုမှ စိတ်ချမ်းသာစရာလို့ မမြင်။

သူများ တွေလို တက်ကြွ လန်းဆန်းမှု မရှိဘဲ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းစွာ

ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ။

ပြန်တွေးကြည့်မှ နှမြောစရာ ကောင်းနေမှန်း သိလိုက်ရ၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်အောင် နေတတ်ရမယ်။ ဘာမှ စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့ တော့နော်"

သူ့စကားကြောင့် နေမခက တွေးတော ငေးမောနေရာမှာ သတိဝင်လာပုံနှင့် မျှော်လင့်ချက်တွေသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ နိုင်ဇေယျ ဆုတောင်းမိ၏။

ညီမလေးရဲ့ မနက်ဖြန်တိုင်းက ပျော်ရွှင်စရာတွေနဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရှိလာပါစေ။

သူမ ပျော်ရွှင် တက်ကြွလာဖို့ အရင်အတိုင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောနိုင်ဖို့ ကမ္ဘာမြေရဲ့ တစ်နေရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူတော့ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။

ထိုသူနှင့် ဆုံဆည်းနိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့...

အခန်း (၂)

"ပဲပြုတ်"

အော်သံကြောင့် ဝေဟင် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ပဲပြုတ်သည် သာ မှတ်တိုင်ဝက်နီးပါး အကွာအဝေးမှ အော်နေတာ ဖြစ်ပေမယ့် အသံ နားနားကပ် အော်လိုက်တဲ့ အတိုင်း အောင်မြင် ကျယ်လောင်စွာ ပီပီသသကြီး ဖြစ်နေ၏။

ခြင်ထောင်ထဲမှ ခေါင်းလေးပြူပြီး စာကျက်နေရာမှ သူ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အပြင်ထွက်လိုက်ရသည်။ ။ အဆောင်မှာ မနက်စောစော ထ ကျက်သူဆိုလို့ ဝေဟင်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အပျိုကြီးက ပဲပြုတ်ထဝယ်ဖို့ တာဝန်ကို ဝေဟင်ကို အပိုင်စားပေးထားသည်။ ။ ဒါတွင် မကသေး။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်က ကျက်သူမို့ဆိုပြီး အချိန်မတော် မီးလာလျှင် ရေတင်ရန် တာဝန်ကိုလည်း ယူစေသည်။ ။

ဒီလောက်နှင့် မပြီး။ ကျောင်းကို အားလုံးနောက်မှ သွားပြီး အားလုံးထက် စောစီးစွာ ပြန်လာတတ်တာမို့လည်း အတူနေ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အဝတ်တွေ ရုတ်ပေးရတာ၊ အဆောင်တွင်း၊ အဆောင်ပြင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရတာအပြင် ရံဖန်ရံခါ မိတာပင် ပြေးဆောင်လိုက်ရသေး၏။ အလှအပနှင့် အသန့်အပြန့်ကို အလွန်ကြိုက်လှသော အဆောင်ပိုင်ရှင်

အပျိုကြီးက ပန်းပင်တွေ ခြံအပြည့်စိုက်ပြီး ကြွေသမျှ သစ်ရွက်ကို ဝေဟင်က လိုက်ကောက်ပေးရသလို ဝေသမျှပန်းတွေ လန်းဖို့ ရေလောင်းပေးရသည်။ ။

ရွာကနေ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ရောက်လာသော ဝေဟင်ကို လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည် အမှတ်နှင့် ခိုင်းရက်လွန်းသော အပျိုကြီးကို ဝေဟင် သူငယ်ချင်းတွေက ကြည့်မရ။

အပျိုကြီး ဒေါ်စောခက်ကလည်း အဆောင်နေ ယောက်ျားလေးတွေကို ပရမ်းပတာ ဗြုတ်စပြင်းတောင်း နေသည် ဟု ဆိုကာ ကြည့်မရချေ။ ဤသို့ အပြန်အလှန် မျက်နှာကြော မတည့်သည့် အထဲ ဝေဟင်တော့ မပါ။

"ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတဲ့ ညစ်ပတ်လိုက်တာ။ ခုတင်အောက်မှာ ရှုပ်ပွနေတဲ့ ဟာတွေက သာကေတ အမှုက်ပုံကြီး အတိုင်းပဲ။ ဟဲ့... ကောင်လေးတွေ နင်တို့ အခန်းထဲ ကြွက်တောင် နေချင်စိတ် ရှိမယ် မထင်ဘူး။ အနံ့အသက်တွေကလည်း ဆိုးပါ။ မြောင်းပုတ် ဖော်ထားတဲ့ အတိုင်း... ဟင်း"

အစရှိသဖြင့် အတိဿယ ဝုတ္တိအလင်္ကာတွေ၊ ဥပမာ အလင်္ကာတွေ၊ တအေအေ တဝေ့ဝေ့နှင့် မြည်သံစွဲ အလင်္ကာတွေပါ ထည့်ကာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း အခန်းပေါက်စေ့ ရှောင်တခင် ဝင်စစ်ဆေးတတ်သော အပျိုကြီးကြောင့် သူတို့ အားလုံး ရယ်လည်း ရယ်ရ စိတ်လည်း ညစ်ရသည်။ ။

ထိုသို့ အမြင်မတော် ညစ်ပတ် ရှုပ်ပွနေတာတွေ တွေ့တိုင်း၊ သူမက ချက်ချင်းလို ရှင်းခိုင်းတတ်သည်။ ။ အကြောင်းသိ အထာနပ်နေသော ဒုတိယနှစ်၊ တတိယနှစ် ကျောင်းသားတွေက သူမ မလာခင် လက်ဖက်ရ

ည်ဆိုင်သို့ ဒုန်းစိုင်း ချီတက်နေကြသဖြင့် အဆောင်မှာ ပထမနှစ် ကျောင်းသား မအူမလည် သုံးလေးယောက်သာ ကျန်ခဲ့ရပြီး သူမ၏ အ ဆူအကြိမ်း အမာန်အငေါက်ကို လိမ့်နေအောင် ခံရသည်။ ။

အပျိုကြီးကလည်း အဆောင်ပိုင်ရှင် သက်ရင့်သူပီပီ အရိပ်အကဲ ကျွမ်းသည်။ ။ လည်လွန်းသည်။ ။

အခန်းတွေ ဝင်တိုင်း သူမ ဆူပြီဆိုလျှင် မျက်လုံးပြူးနှင့် တုံ့ကျိဘာ ဝေ နေတတ်သော ကျော်ဇင်လတ်တို့ မျက်နှာသေနှင့် မသိဟန်ဆောင် နေသော ဝင်းဇော်တို့ ကို ဘယ်တော့မှ မခိုင်းဘဲ ဆူသမျှ ကြိမ်းသမျှကို မ နေတတ် မထိုင်တတ်စွာ သွားအဖြဲသားနှင့် ဟိုဟာကောက်ကိုင် ဒီဟာ ကောက်ဆွဲ (တံမြက်စည်းတို့ ၊ ဂေါ်ပြားတို့ ပြောပါတယ်) လုပ်တတ် သော ဝေဟင့်ကိုသာ "ဟဲ့... ဒီအဝတ်တောင်းထဲ ထည့်စမ်း။ ဟိုအခန်း ထောင့် ဂစ်တာ တော်ရာမှာ ထောင်လိုက်စမ်း။ ဟိုပြာတွေက ဘာတုန်း ဟဲ့။ နင်တို့ ဆေးလိပ်သောက်ကြသလား" စသည် ဖြင့် ခိုင်းလည်း ခိုင်း မ ယုံသင်္ကာဟန်နှင့် စစ်လည်း စစ်ပါသည်။ ။

ထိုအခါ အင်မတန် ရိုးလွန်း တုံးလွန်းသည် ဟု သူငယ်ချင်းတွေက ပို င်းသမုတ်ထားရသော ဝေဟင်မှာ မိမိကိုယ်ကို ဆားပုလင်းလိုလို၊ နနွင်း ပုလင်းလိုလို အိုက်တင်ဖမ်းကာ ခုတင်ခြေရင်းနား ဒူးထောက်ပြီး အနီပြာများကို လက်နှင့် စမ်းပြီး နှာခေါင်းနား မကြောက်မရွံ့ တော့ရှူ ကြည့်ရတော့၏။ ။

"ဆေးလိပ်ပြာ မဟုတ်ဘူး ။ အန်တီစော ခြင်ဆေး ထွန်းထားတာ"

"သေချာလို့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ဆေးလိပ်ပြာက မည်းမည်းနဲ့ အတောင့်လိုက် အချပ် လိုက်ကလေးတွေ။ ဒါက ခြင်ဆေးခွေ ပြာမို့ ဖြူဖြူကလေးတွေ ဖြစ်နေ

တာ။ ဟောဒီမှာ လက်ယာရစ် ခွေနေတဲ့ အဝိုင်းကြီးကို ကြည့်ပါလား။ ဒါ ခြင်ဆေးခွေပြာပါ။ ဟော... ဟော... သံပြားကလေးက ခုတင်အောက် ရောက်နေတာဗျ"

"တယ်... ရှည်လိုက်တဲ့ လျှာ။ မိကျောင်းသား ကျနေတာပဲ"

လျှာရှည်လွန်းသော အပျိုကြီးကပင် တစ်ဖန် ပြန်ပြောရသည် အထိ ဝေဟင်က စကားကြော ရှည်သည် ။ ထို့ကြောင့် သူမက ဝေဟင်နောက် ကွယ် ရောက်တိုင်း...

"ခိုင်းရတာတော့ ဖင်ပေါ့ပါရဲ့ ။ စကားသိပ်များ တယ်"

ဟု မကြာခဏပြော၏။ ကိုယ့်ထက် ညစ်ပတ်ရုံရော ဆိုသလို သူမထက် စကားပြောနိုင်သူကို တွေ့သည့် အခါ စကားများ တဲ့ သူ ဘွဲ့ကို ဝေဟင်ထံ နှစ်မစေခင် အမြင်ကပ်စွာ လွှဲပြောင်း နှင်းအပ်လိုက်ရသည် ။

မည်သို့ဆိုစေ အဆောင်မှာ တော့ ဝေဟင်ကို သူမ မေတ္တာအရှိဆုံးပင်။ ပစ်ပစ်ပစ် ဇီဇာကြောင်လွန်းသော အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ် နီးပါး အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်မှုကို ရဖို့ ဝေဟင်ဘက်က ပေးဆပ်လိုက်ရတာတွေက မနည်းမနော။

ဝေဟင်နောက်ကွယ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေက T.T.M.Y ဟု စနောက်ပြီး ခေါ်ကြသည် ။ သူတို့ တွေ့ရဲ့ အဝတ်တွေ မိုးမစို နေမစားအောင် အပြေးအလွှား သိမ်းဆည်းပေးရသော ဝေဟင်မှာ အဝတ်အစားက တစ်ပတ်စာပင် ပြည့်အောင် မရှိ။ နှစ်ထည်တည်းသော အင်္ကျီအဖြူ ကော်လာကတုံးနှင့် ပုဆိုးကောင်းကောင်း သုံးထည်ကို အလျင်မမီလို့ နှစ်ရက်ပြန်ဝတ်ရတာ တစ်မျိုး။

မခြောက်လို့ မီးဖိုမှာ သွားကင်ရတာ တစ်ဖုံ၊ မှားဝတ်သွားလို့ ငိုရမ

လို ရယ်ရမလို ဖြစ်ရတာ မကြာခဏနှင့် အတော်လေး ကသီလင်တ နိုင် လှသည် ။ သူများ ကိုယ်မှားပဲ။ ပြန်ယူဝတ်တာ ဘာဆန်းလဲဆိုပေမယ့် ကျောင်းရောက်မှ

"ဝေဟင်... မင်းဝတ်ထားတာ ငါ့ပုဆိုးလား"ဟု လာအမေးခံရမှာ စိုး သောကြောင့် တစ်ခါမှ မဝတ်ခဲ့။

သူ့မှာ လုံးလုံးလျားလျား ဝတ်စရာ မရှိခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းတက်ခါနီး အမေ ဝယ်ပေးလိုက်သော Step အင်္ကျီ အနီရဲ့ တစ် ထည် ရှိသည် ။

ဝတ်လိုက်တိုင်း ဟိုနားက ကျပ်သလို၊ ဒီနားက တင်းသလိုဖြစ်ပြီး မ နေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ရတာကြောင့် တစ်ခါမှ ၊ ကျောင်းသို့ ဝတ်မသွားဖြစ်ချေ။ ပြီးတော့ တစ်ခန်းတည်းနေ အောင်ကိုဆိုသည့် ဂျပ က...

"ဒီလိုအင်္ကျီက ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ မှ မိုက်တာကွ။ ပုဆိုးကြီးနဲ့ ဝတ်မ သွားစမ်းပါနဲ့ ကွာ"

ဟု မကြာခဏ သတိပေးတတ်သောကြောင့် သူ့မှာ သေတ္တာထဲက ထု တ်ပြီးမှ ပြန်ပြန် ထည့်လိုက်ရသည် က များ ၏။ သူတို့ ပြောသလို ဂျင်း ဘောင်းဘီ ဆိုတာလည်း အဆောင်က လူတွေ ဝတ်တာသာ မြင်ဖူးပြီး တစ်ခါမှ မဝတ်ဘူး။ လျှော်ရတာတော့ တော်တော် လေးမည့် ပုံပဲ။

အမေကလည်း ကျောင်းမလာခင် မှာ လိုက်သေးသည် ။

"ငါ့သား မြို့မှာ တက္ကသိုလ် တက်ရတယ်ဆိုပြီး မသင့်တော်တာတွေ မလုပ်နဲ့ နော်။ ဘိုကေတွေ ဆေးဆိုးရင် ငါပြောမှာ က နောက်။ ဘဘုန်းကြီး လေးခွနဲ့ ဆော်လိမ့်မယ်။ ဘာမှတ်လဲ။

ဘောင်းဘီတွေလည်း ဝယ်မဝတ်လေနဲ့ ။ ကိုယ့်အရွယ် ကိုယ်ပြန်ကြည့်။
မင်းက နည်းတဲ့ အရပ်ကြီး မဟုတ်ဘူး ။ ဘောင်းဘီကြီး ဝတ်ရင် မျောက်နဲ့ တူသွားလိမ့်မယ်။ အစားအသောက်လည်း ကြည့်စား။ ကိုယ် မစားဘူး မသောက်ဘူးတာတွေ လာကျွေးရင် ငမ်းငမ်းတက် မစားရဘူးနော်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ရွာပြန်ရင် ပြန်ခဲ့။ မပြန်ချင်သပဆိုလည်း အဆောင်မှာ သာ အေးဆေးနေ။ အဖော်ကောင်းလို့ မြို့ထဲ လျှောက်မလည်နဲ့ ။ မျက်စိလည်ပြီး မပြန်တတ်ရင် အခက်။ ဟိုမှာ မင်းအဘ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ လူကြီးသူမလည်း ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ သူများ အမြင်မကပ်စေနဲ့ ။ အရက်သေစာတွေ သောက်မှာ တော့ အမေ မပူပါဘူးကွယ်။ မင်းက သိပ်မူးတတ်တဲ့ ကောင်။ ငယ်ငယ်က ပုခက်နဲ့ သိပ်မရတာဘဲ ကြည့်။ ကားစီးရင် ဘုရားစာရွတ်နော်။ မြို့က ကားတွေမောင်းတာ ဝီခေါ်လို့ အမေဖြင့် သမ္ဗုဒ္ဓေ တစ်ထောင်ကျော်သွားတယ်။ မျက်စိ မဖွင့်ရဲဘူး။ မင်လည်း တော်ရုံခရီးဆို ခြေကျင်သာလျှောက်။ အန္တရာယ် ကင်းတယ်။ ဟိုနား ဒီနား လိုင်းကားတွေ သွားမစီးနဲ့ ။ စပါယ်ယာ တွန်းချလို့ သေရင် အမေ ရင်ကျိုးရချည့်ရဲ့ ။

ဒီလိုစကားတွေ ပြန်ကြားယောင်နေတတ်သော ဝေဟင်က တခြားလူတွေနဲ့ မတူ တစ်မူကွဲနေတာ ဘာများ ထူးဆန်းပါလိမ့်။

"ပဲပြုတ်"

ရုတ်တရက် အိမ်ရှေ့တည့်တည့် ရောက်လာသော ပဲပြုတ်သည် အော်သံကြောင့် ဝေဟင်အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွားရသည် ။ လာပါဦးလို့ ခေါ်စရာမလို။ ခြံဝ သစ်သားတံတားလေးမှာ ဇလုံလေး ကိုင်ပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသော ဝေဟင်ကို မြင်တာနှင့် ပဲပြုတ်သည် အဒေါ်ကြီးက ရောက် လာပြီး တောင်းကို သူ့ဘာသာသူ ချသည် ။

"အစိတ်သားပဲလား ကောင်လေး"

ဝေဟင် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အိတ်ထဲက ငါးရာတန် တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ပဲပြုတ်သည် က ပဲပြုတ် အစိတ်သား ချိန်ပေးပြီး ထုံးစံအတိုင်း အဆစ်ပေးသည့် အနေနှင့် ပဲပြုတ် တစ်ဇွန်း ဇလုံထဲ ခပ်ထည့်ပေးသည်။

"ကျေးဇူးပဲ အဒေါ်ကြီး"

ဝေဟင်ကလည်း ပြောနေကျ စကားနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်၏။

"ဒါနဲ့ နင်တို့ အဆောင်က လူ ထပ်မတိုးတော့ဘူးလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဪ... လူထပ်မတိုးတော့ ငါ့ပဲပြုတ် ပိုရောင်းရတာပေါ့ဟယ်"

ပဲပြုတ်သည် အဒေါ်ကြီး စကားကြောင့် ဝေဟင် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိ၏။

"မထင်ပါနဲ့ အဒေါ်ကြီးရယ်။ ဒီမှာ လူခြောက်ယောက်တည်း ရှိတုန်းကလည်း ပဲပြုတ်က အစိတ်သားပဲ၊ အခု ဆယ့်သုံးယောက် ဖြစ်လာတော့လည်း အစိတ်သားပဲ၊ တတ်နိုင်လို့ လူအစိတ် သုံးဆယ်ဖြစ်သွားလည်း အစိတ်သားပဲနေမှာ ၊ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ခုန်ဆင်းပြီး ပဲပြုတ် တစ်စေ့ချင်း ဆင်းရှာရအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ"

ဝေဟင်စကားကြောင့် အဒေါ်ကြီးက ဟွန့်ခနဲ မဲ့ရင်း တောင်းကို ကောက်ရွက်သည်။

"အဲဒါကြောင့် မို့ မင်းတို့ အဆောင်ရှင် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ အဲလို အပေးအကမ်း တွန့်တိုလို့ အကျွေးအမွေး မသဒ္ဓါလို့ လေ။ အပျိုကြီးတွေ

တိုင်း ဒီလိုချည်းပါပဲဟယ်"

သူမ ပြောချင်ရာတွေ ပြောပြီး ထွက်သွားသော ပဲပြုတ်သည် အဒေါ်ကြီး၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း ဝေဟင် ခေါင်းရမ်းလိုက်မိသည်။ ။

ဘယ်နှယ့်။ ကပ်စေးနဲ့တိုင်း လူပျိုကြီး အပျိုကြီး ဖြစ်ရမယ်လို့ ။ ကြားဖူးပေါင်။

လူပျိုကြီး အပျိုကြီး ဖြစ်တာနဲ့ ကပ်စေးနဲ့တတ် သွားတာလည်း ဟုတ်မယ်မထင်။

အမေ့လောက် နှမြောတတ်တာ အမေပဲ။ ဘယ်မှာ အပျိုကြီးဖြစ်ခဲ့လို့ တုန်း။

အို... ရှုပ်လိုက်တာ။

အန်တီစော နိုးလာရင် ထမင်းကြော်ဖို့ အဆင်သင့် လုပ်ပေးထားရဦးမယ်။

နို့မို့ဆို အသံပြုကြီးနှင့် အအော်ခံရဦးမှာ ။

ဝေဟင် ကိုယ့်အတွေးကို လက်စသတ်ရင်း ခြံထဲ ပြန်လှည့်ဝင်ခဲ့သည်။ ။ အန်တီစောတို့ အိမ်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တော့ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်း မီးလင်းနေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဒီအချိန်ဆို အန်တီစောရဲ့ အမေ အဘွားဒေါ်မိုး ဘုရားဝတ်ပြုနေလောက်ပြီ။

ဝေဟင် ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသော တွံတေးသိန်းတန် ဇာတ်လမ်းထဲမှာ စာသားတစ်ကြောင်းကို ပြန်အမှတ်ရပြီး နှုတ်က တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။ အသံကတော့ သွားလေသူ ကိုသိန်းတန်အတိုင်း...

"ဪ... မမမိုးတောင် ဘုရားရှိခိုး နေပါရော့လား။ အဲလေ...
အဘွားဒေါ်မိုးတောင် ဘုရားရှိခိုး နေပါရော့လား"
